

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 2. Apparet Christus D. Beatissimæ Virgini Matri, in quâ item apparet
prima Charitatis proprietas: Charitas patiens est. Quàm verè Charitas
includit in se patientiam, tam verè impatiens excludit ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

opera Altissimi. Duo & duo, & unum contrarium. Quasi diceret, cum opposita juxta se posita magis luceant, sic simul considerata sunt, ut quod est bonum, melius appareat ex opposito sibi malo, & facilius acceptetur. Aut certe si quid duri & asperi in bono appareat, non propterea repudietur, quia si velis attentius intueri malum oppositum, longè tibi duriora inde & deteriora invenies; ac proinde bono inhaerendum.

Times forte aliquid à temperantia vel infantia spirituali? At quanto magis plura pertimescenda sunt ab intemperantia vel infantia sensuali? Nullum esse vitium probrosius, aut peccatum magis exprobabile quam intemperantiam docet expressè sanctus Thomas, & manifestè probat, quod ex omnibus vitiis istud magis repugnet excellentiæ & honori hominis, cū versetur circa sensuality quæ sunt nobis cū brutis communia, & in quibus tractandis minus insit humani luminis & rationis. Quis verò non sentiat quanti sit probri quantæque infamiæ, si ut infans vel ut puer appelletur? Tale est certè probum, ut

qui hac injuria temerè virtum sapientem notaret, non modò in virum graviter, sed & in Deum peccaret.

At citrà noxam omnem sic vocari potest intemperans, qui seipsum suo puerili vicio probris exponit. Quin & ipse Deus sic illum derideri permittit, ut hac faltem sui nominis cura moveatur; aut certè nisi resipiscat, gravius ipse recordem puerum castigabit. Sic aperte & opportunè Sapiens: *Infantium insensatorum more viventes: propter hoc tanquam pueris insensatis judicium in derisum dedisti, Deus, Qui autem ludibriis & increpationibus non sunt correcti, dignum Dei judicium experti sunt.* Sap. 10.

Videndus est Clemens Alexandrinus l. 7. Pædag. cap. 5. Ubi egregiè de hac utraque infantia. Vide & Feriam 2. infra hebdomadam 16. post Pentecosten, in qua hæc proponuntur expressæ Veritates:

Aut baptismalis servanda est innocæntia, aut per infantiam spiritualem revocanda. Non est ætas maturior infantia Christiana.

AD SEQUENTES QUATUOR HEBDOMADAS.

MATERIAM Considerationum seu Veritatum subministrabunt Mystera Resurrectionis Christi Domini, que notiori vocabulo dicuntur Apparitiones. Et quia his Mysteriis respondet Via Vnitiua, que est Perfectorum, seu, que est in perfectiori Charitatis gradu: idcirco Charitatis proprietates, que ab Apostolo referuntur, Charitas patiens est, benigna est, & quas suscipit prosequitur, prima Corinthiorum decimo tertio, ad unumquodque Mysterium ita revocabimus, ut his certissimis notis, quam sit vera Charitas, discerni possit ab Amore proprio seu Zelo falso & adumbrato. Sic enim sanctus Bernardus, ubi de his agitur Mysteriis, facile est, inquit, nosse, quam sint aliena à propria voluntate, que propria sunt Charitatis, cui Illa, rectà fronte, contrariam se constituit. Nam Charitas benigna est, &c. Serm. 2. de Resurr. Dom.

FERIA SECUNDA.
APPARET CHRISTVS D. BEATISS.
Virgini Matri. In qua item apparet prima
Charitatis proprietates.

Charitas patiens est.

Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tua latificaverunt animam meam. Pl. 93.

Haynovus Pars 2.

Ii

VERI

VERITAS PRACTICA.

Quam verè Charitas includit in se patientiam, tam verè Impatiens excludit à se Charitatem.

RATIO est; quia idcirco verè Charitas includit in se patientiam, sive quod idem est; idcirco verè dicitur patiens, quod qui agit ex Charitate, tam libenter omnem pro Deo pœnam patitur, ut qui non omnem pœnam sic patitur, excludat à se Charitatem illam. actualem seu actus patientem.

Sed Impatiens non libenter omnem pro Deo pœnam patitur.

Ergo, quam verè Charitas est patiens, aut quam verè includit in se patientiam, tam verè Impatiens excludit à se Charitatem. Quod cum diligenti Deum sit valde cavendum, cavendum & is dissent, ne sit impatiens.

I. PUNCTUM.

QUANTA Charitate diligebat Christum suum, Beatissima Virgo Mater, tanto eius quidem videndi desiderio tenebatur, sed illa suum ita desiderium cōtinebat, ut quantum in illa esset veræ Charitatis, tantum esset & patientiæ. Sic ergo patienter expectat, donec ipse resurgens, appareat & sua gloriosissima præsentia mœrentem confoletur: Tum verò quando apparuit; ô qualis utriusque animus! quales amplexus! quale colloquium! Sed quamdiu durabit iste congressus? Quamdiu sic simul seipsis perficientur? Equidem nisi vera eis fuisset Charitas, aut nisi vera Charitas esset patiens, nunquam à se divulsi essent; sed si volet Filius, statim discedat, invitat piæ illas mulieres quæ ipsum quaerunt mortuum; Magdalena seorsim appareat, seorsim Petrus, eum aliis simul Apostolis, nec ad Beatissimam Matrem nisi cum Filius voluerit, revertatur; certè posset dolere Mater absentiam Filii, sed tamen patienter dolebit, illaque ipsa Charitas, quæ dolorem ex absentia concitabit, dolori patientiam sic conjunget, ut ex æquo sit ejus animus dolens & patiens.

Sic quædo Filius relicta inter homines Matre, in cœlum remigrabit; quanto putas eum dolore Mater separatū lugebit? Lugebit tamè patienter, & separationē, & luctū feret æqua-

nimis, quia charitas patiens est: & tam constantè omnem hujus vitæ molestiam feret, nullū ut ullo tempore impatientis animi signum edat, sicut nullo tempore extra charitatē fuit. Unum ex alio sequitur, ut qui in charitate semper vivit, nunquam sit impatiens: aut si quando est impatiens, jam in charitate illa, quæ patiens est, non vivat. Quod cum sit ad perfectæ charitatis praxim valde opportunū, sic expendendū modò proponitur, ut qua ratione monstratur charitas esse patiens, eadem demonstretur esse extra Charitatē, qui est impatiens. *Iam non secundu Charitatem ambulat. Rom. 14.* Quænam autem est illa ratio, cur dicatur esse charitas patiens? Nempe hæc manifesta, quod qui ex charitate vitam agit, libenter omnem pœnam pro Deo lubeat: aut qui non omnem pœnam sic lubeat, non possit dici vitam agere ex illa charitate, ac toties illam à se excludere dicendus sit, quoties pœnam aliquam non libenter aut non pro Deo feret.

Nam hoc habet charitas patiens supra virtutem patientiæ; ut non modò quædā adversa toleret, sed omnia profus & libenter, & pro Deo. Tota enim divina est, tota quod est, Deum amat, totum quod amat, Deus est; totum quod Deus amat, & ipsa sic amat, ut nullam differentiā inter res amandas ponat, quæ ab ipso Deo ponitur, à quo est ordo charitatis, & à quo sponsa proficitur, *ordinatam in Cant. 2.* Iam verò cum omnes indifferenter & ex æquo adversitates, pœnæ, & molestiæ à Deo immittantur & amentur, sic ex æquo charitas ad unam omnes amplectitur, ut si unam excluderet, jam non esset charitas, quia Deum non intueretur, qui in illa exclusâ pœna perinde spectandus erat, atq; in aliis: qui autem actus Deum non intueretur, non est charitatis actus qui Deo totus adheret.

Sic præclare Apostolus: *Quis ergo nos separabit à charitate Christi tribulationem angustiam?* Et expositis quibuslibet patiendis sic concludit; *In his omnibus superamus, propter eum qui dilexit nos.* Hæc est charitas patiens, à qua qui vel unam excludit pœnā, quam volit pati, se ab illa charitate, aut illam à se excludit.

I. I. PUNCTUM.

SED Impatiens non libenter omnem pro Deo, subit molestiam.

Hoc ipso enim, quò est impatiens, latè indicat:

dicat se nolle poenam illam, cujus est impatiens: nec aliunde impatientia concitatur quam ex repugnantia voluntatis cum re adversa quam nolle sustinere.

Si sola esset sensitivæ partis cōtradictio cui voluntas non consentiret, posses quidē simul velle pati, non obstante illa sensus contradictione: sed quando cōtradictio transit in impatientiam, signū est consentientis voluntatis, signum est dissoluti cordis, & animi à patiēdo alieni; nam illa corporis inquietà jactatio, verba illa aspera, frons obdūcta, & totus in acerbitate conversus vultus non aliunde procedunt quam à libera voluntate, quæ sic indicat se nolle, aut nō libenter ferre, quod occurrit ferendum. *Va dissolutis corde! Va his qui perdidērunt sustentiam!* quid est dissolvi corde, & quid perdere sustentiam, nisi se impatientem præbere in sustinendo? Quomodo verò impatiens sic diceretur dissoluti cordis & perditæ sustentiam, nisi voluntatē haberet alienam à ferendis adversis? nam si contra repugnantiam naturalem non desisteret à bona voluntate patiēdi; jam non perdidisset sed conservasse sustentiam dicendus esset: neque illi duplex infaustum *va* intētaretur, sed potius *faciliter* & beatus prædicaretur; sicut insignis ille inter suos Eleazarus senex, qui cum plagis perimeretur, ingemuit & dixit: *Domine qui habes sanctam scientiam, manifeste tu scis, quia cum à morte possem liberari, duos corporis sustineo dolores: secundum animam vero propter timorem tuum, libenter hæc patior.*

Hoc est scilicet patientem esse, sic libenter pati ut nullum contra edatur signum, quod à libera voluntate pendeat: Unde à contrario ille impatiens esse agnoscitur, qui signo aliquo motive corporis indicat se nolle pati. *Qui impatiens est,* inquit Salomon, *exaltat stultitiam suam:* id est, manifestè indicat se nolle pati, quod stulticia quoddam genus est, cum non propterea desinat pati quod nolit, imò tanto magis patiatur, quo minus nolit. O quantus horum stultorum numerus!

III. PUNCTUM.

ERGO, quam verè charitas includit in se patientiam, tam verè impatiens excludit à se charitatem: seu, qua ratione monstratur charitas esse patientis, eadem demonstratur extra charitatem actualem eum esse, qui est impa-

tiens: Quia sic charitas dicitur esse patientis, quod omnem pro Deo libenter subeat poenā: impatiens verò non illam libenter subeat, propter quam esse impatiens agnoscitur, unde sicut à se excludit voluntatem patiēdi quam includit charitas, sic à se excludit charitatem illam actualem, seu actu patientem; & quamdiu est impatiens, tamdiu erit extra charitatem quæ patientis est: tanta denique est impatientiæ & charitatis patientis disjunctio, quanta est inter impatientiam & patientiam.

Va filii desertores dicit Dominus, Filii subtractionis in perditionem, de quibus Apostolus: *Hi sunt videlicet filii desertores qui charitatem & animum filialem deserunt, quo præcipuè tempore talis animus esset exhibendus. Hi sunt qui se subtrahunt à paterna Dei gubernatione, dum quas immittit plagas, aut poenas, ipsi refugunt. Hi sunt qui se ultra ipsos subtrahunt; Non enim tribulatio, non angustia, non fames, non nuditas, non qualibet alia volentes pati separant à charitate Christi; sed ut sapienter observat S. Bernardus, Sola est propria hominis voluntas quæ hanc separationem efficere potest.*

Quamobrem adverte diligentius: Memerito te filium illius Divini Patris qui nō minus se patrem ostendit in adversis, quam in prosperis: sic te in utriq; filium præbe, ut monet Sapiens, *Disciplinam Domini, fili mi, ne abicias, nec deficias cum ab eo corripieris: quem enim diligit Dominus, corripit: & quasi pater in filio complacet sibi.* Hanc verò Sapientis admonitiōem sic urget & extendit Apostolus: *Et oblii estis consolationis quæ vobis tanquam filiis loquitur, dicens: fili mi noli negligere disciplinam Domini, neque fatigeris, dum ab eo argueris. Quem enim diligit Dominus, castigat: flagellat autem omnem filium quem recipit. In disciplina perseverate: tanquam filiis vobis offert se Deus: quis enim filius quem non corripit pater? quod si extra disciplinam estis, cuius participes facti sunt omnes: ergo adulteri, & non filii.* Expende hanc postremam sententiā, quæ dicit impatientem esse extra disciplinam & non esse filium, Nonne hoc idem est quod esse extra charitatem? Et nonne hoc satis potens motivum est, ne sis impatiens? Adeone tibi vilis est charitas ut pro ea conservanda nolis illud exiguum pati quod te impatientem facit? *Sustine sustenta-*

Eccli. 2. riones Dei: Coniungere Deo & sustine.

Vide suprā, Per. 5. Sexagesimæ.